

ham og tilvifter ham Kølighed, mens han sover. Hun vaager omhyggeligt over, at intet forstyrrer ham. Den mindste Larm skal indjage hende Skræk. En Mygs Summen skal være hende som et Basunstød. Falder der et Blad til Jorden, skal det lyde som Tordenskrald i hendes Øren. Hun skal holde sit Aandedræt tilbage, at det ikke skal vække ham. Omhyggeligt sørger hun for, at Badet er parat, naar han vaagner, rækker ham hans Tøj og sørger for, at Maaltidet smager ham. Endvidere maa hun nøje vaage over, at hun ikke opirrer ham til Vrede.

De birmanske Kvinder finder en saadan Stilling latterlig. Mand og Hustru maatte dog være ynkelige Skabninger, siger de, naar Hustruen saaledes stadig skulde leve i Angst for sin Mands Vrede. Et Samliv skal dog hvile paa gensidig Kærlighed og Agtelse og ikke paa Frygt. Naar Kvinden gifter sig, er hun lige saa fri som før, og hun lader kun Manden raade i saadanne Ting, som han har mere Indsigt i, mens hun gaar sine egne Veje paa de Omraader, der hører til hendes særlige Domæne.

Pigerne faar ingen Skoleundervisning i Birma. Undervisningen gives nemlig udelukkende af de buddhistiske Munke i Klostrene, og der maa Kvinder som bekendt ikke komme. Nonneklostre findes ikke. Enkelte Kvinder, særlig af de bedrestillede Klasser, skaffer sig Kundskaber ad anden Vej, saa de kommer i Besiddelse af betydelig literær Dannelse; men den største Del af dem faar ingen anden Kundskab end den, de kan erhverve sig ved at lytte til deres Brødres og Mænds Samtaler. Det taler derfor i høj Grad til deres Fordel, at de ikke blot med Dygtighed kan styre Huset, men Mandens Forretning oven i Købet. I hans Fraværelse kan Ko-

nen sælge hele Avlen af Ris til den engelske Opkøber, og i Almindelighed gør hun en bedre Handel, end han selv kunde have gjort. Hun kan om fornødent optræde som Politi i Landsbyen og arrestere Urostifterne. Manden raadfører sig med Hustruen i alt, hun er til Stede ved alle vigtige Sagers Afgørelse og lægger tit det afgørende Lod i Vægt-skaalen.

Kvinderne er gennemgaaende energiske og meget virksomme. De passer Butikken, som findes i næsten hvert Hus, og de tjener i Almindelighed flere Penge end Mændene. Pigebørnene oplæres til Handel helt fra smaa af, og de er ikke ret gamle, før de faar deres Plads i „Bazaren“ (den overdækkede Torveplads), hvor de handler med Cigarer og svenske Tændstikker. Efterhaanden som de vokser til, udvides Forretningen. (Fortsættes.)

Til de kvindelige Studenter.

Bladene skriver om Præstemangel. Præstetrang. Hvorfor forsøger Kvinderne ikke at uddanne sig i den Retning, de som maatte føle sig kaldede og egnede dertil. Staar Kvinden først med Uddannelsen, bliver der maaske Mulighed for at ophæve Bestemmelsen »Kvinder kan ikke blive Præster.« Mange Kvinder uddannes paa Missionsskolen og drager ud til fjerne Lande for at arbejde som Missionærer og Opdragsker, det er jo ulogisk. Kan de udbrede Kristendom med den forholdsvis korte Uddannelse, hvorfor saa ikke uddannes til Præster hjemme. Kirkerne har Besøg af flere Kvinder, end af Mænd. Gennem Kvindesagen har vi jo ofte mærket Understrømmen af Kærlighed og Forstaaelse for dem, der er i Nød og Trang, og Kvindens Evne til at tale i offentlige Forsamlinger med Inderlighed og Varme, kender dog ethvert Menneske. Lad ikke 13 Præstekald staa ledige, tag Sagen op — selv om det bliver gennem Kamp.

Ethergram.

Emilia Broomé, ledamot av lagberedningen.

Den som en gång sett fru Broomé fungera som ordförande vid ett möte har säkert fått ett mycket starkt intryck av hennes trygga väsen och den sakliga reda varmed hon leder förhandlingarna. En trygghet, som alltid meddelar sig åt åhörarna, antingen hon själv bestiger talarstolen eller nöjer sig med att reda ut trassliga trådar åt andra.

Den klarhet och tankereda, som är så utmärkande för fru Broomé och som gör att hennes inlägg i en diskussion alltid bli vägande, måste i sällspord grad göra henne skickad till det ansvarsfulla värv vilket hon, i egenskap av enda kvinnlig ledamot i lagberedningens behandling av frågan om makars inbördes rättsförhållanden, numera bekläder. Under de senaste åren ha ju i de tre nordiska länderna ett gemensamt lagstiftningsarbete på familjerättens område bedrivits på så sätt, att var och en arbetat i sitt land, men att man på gemensamma sammanträden dryftat viktiga frågor.

Äktenskapslagarnas revision sönderfallar i två avdelningar, av vilka den första, som rör frågan om äktenskaps ingående och upplösning redan av lagberedningen slutbehandlats. När detta förslag utarbetades, inkallades fyra kvinnor såsom sakkunniga och fru Broomé var en bland dessa. Den andra avdelningen gäller förmö-